

Yung Rovelló: «És important reivindicar la consciència de classe i la precarietat laboral juvenil»

'Seny i rauxa' és el títol del primer disc del raper calellenc i també la filosofia en què es basa, donant tant d'espai a la festa com a la reflexió

Yung Rovelló | Maria Sangallí

Sergi Camps és **Yung Rovelló**, però per aquest projecte musical s'acompanya també de la producció de Jordi Roigé ?Lokevivi' i del baix de David Garrido. Plegats, avui publiquen l'àlbum de debut, *Seny i rauxa* (Delirics, 2021), un treball farcit de consciència de classe treballadora, sense oblidar la festa i la reivindicació del ?Maresme tropical'.

'Seny i rauxa' és el teu debut discogràfic. Com ha estat el camí per arribar fins aquí?

Tot va començar a Barcelona, quan a la universitat em vaig aficionar a participar a "batalles de galls". En un primer moment rapejava en castellà i vaig rebre crítiques i burles quan vaig provar de fer-ho en català. Un amic meu, **El Armario**, em va convèncer per començar a gravar temes, però ho fèiem de manera molt rudimentària: amb un micròfon dins un armari. Després d'això, vaig començar a treballar amb **Lokevivi** i Garrido per preparar el disc sota el segell de Delirics. D'això en fa gairebé dos anys i durant aquest temps hem estat treballant tots tres en el disc, al costat, també de Marc de Sotasons i amb el Fenes de N2 Studio. El Marc participa en dues cançons aportant-hi idees i el beat, mentre que el Fenes ens ha ajudat a gravar i masteritzar els temes. Sense tots

ells això no hauria estat possible.

Sobretot a les primeres cançons, hi ha molta consciència i reivindicació de classe. És important per tu vehicular-la a través de la teva música? Té un punt de pedagogia?

D'aquí ve el nom: primer el seny, després la rauxa. Les primeres cançons reivindiquen un moment de la meua vida en què no vaig passar-ho bé perquè estava treballant a l'hostaleria, cobrant en negre i estudiant, com la majoria de joves d'aquest país. A més, sempre he estat vinculat a moviments de militància política i a l'esquerra independentista. Ara mateix no milito enlloc, però com que sempre he tingut una ideologia ferma, a les meves cançons s'hi reflecteix. Per mi és important reivindicar la consciència de classe, la precarietat laboral i l'explotació a què estem sotmesos els joves i no tant parlar dels tòpics del trap. Faig música pels meus col·legues, que no tenen iots i que treballen a fàbriques o bars, i per tant, no els puc cantar coses que no em crec. No volia que fos sigui un disc pamfletari, però tampoc que oblidés qui som. Està bé parlar de rauxa, de festes i disbauxa, però hem de tenir en compte que el treball precari i les males condicions laborals també formen part del nostre dia a dia. A mi m'agrada escriure sobre el que visc i el que em passa.

També en diverses ocasions parles de ser cambrer i treballar en un bar: hores extres i mal pagat. És experiència pròpia? És compaginable amb ser un "Sobre escenaris"?

No és massa compatible! He hagut de rebutjar fer concerts per culpa d'haver de treballar de nit. Com he dit abans, és experiència pròpia, però també crec que és compartida per molta part del meu públic. A la tornada de "Sobre escenaris" intento explicar que tot i que semblen feliços sobre l'escenari, no tot és tan bonic. Això també té a veure amb les xarxes: sempre ens mostrem feliços, però no tot és real. Hi ha depressions, problemes personals i familiars. I cal parlar-ne també.

Yung Rovelló Foto: Arxiu

Parlant d'això, hi ha alguns temes que sonen foscos i melancòlics, com "La Mar", on col·labora Tramma. Com va sorgir?

La cançó la vaig escriure poc després que morissin els meus dos avis, i explica una mica la meua rutina diària d'anar a veure l'àvia a Sant Pol. Sempre feia el mateix i avui en dia se'm fa estrany passar per davant de casa seva i veure les finestres tancades. Crec que és una cançó molt quotidiana, que només explica un dia corrent anant-la a veure, tot i que ara ja no hi és. M'agrada també tocar temes així, tencara que siguin més feixucs. Al final, són una realitat i, a vegades, costa molt escriure temes de coses alegres o boniques si no estàs content. Tot i ser melancòlica, crec que és molt bonica i era el que buscava. Vaig pensar que **Tramma**, una veu femenina, sentida, profunda i jove, hi encaixava molt. Gràcies a ella vam poder elevar la cançó a un to gairebé celestial, fet que representava molt bé la idea principal del tema. A més, ja estem preparant cançons noves que seran més mogudes i tindran més ritme. Ara toca una mica de rauxa.

També hi ha temes molt festius, com "Un xupito", tot i que la lletra segueix tenint un punt fosc. L'heu fet a mitges amb Spxxn P?

Sí, aquesta cançó la vam fer en una nit de festa amb el Marc (de Sotasons) i amb l'**Spxxn-P**, i evidentment amb la participació dels meus estimats Lokevivi i Garrido. L'**Spxxn** sempre acostuma a anar cap a un estil més fosc, i jo no tant, però crec que ens vam complementar prou bé. La tornada és força divertida i enganxosa. És cert que de cop esdevé una cançó trista, però a mi em posa de bon humor. Al principi sembla que vagi cap a un camí festiu, però no deixa de ser una cançó de desamor, com fa **Sabina** a "19 días y 500 noches". Al final, parlem del mite de beure alcohol per oblidar, però des d'una perspectiva més divertida. Potser és aquest seny i rauxa de què parlem, una tornada que podria ser d'èxit estival, però amb barres que et transporten a temes més personals. De fet, juntament amb l'**Spxxn** hem preparat una cançó que sortirà l'any que ve.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=J1jPWgOxLQ0>

"Entrant a Barraques", amb The Tyets, i "Tropical maresme" són molt més brillants, en canvi, més tropicals i mestisses, amb vent metall i cridant a la festa. Posen la 'rauxa' al seny?

Exacte. Aquesta era la idea, igual que amb "Vuelta al Mundo": fer cançons per ballar-les als concerts i amb els amics, sobre els escenaris o sota les barques fent unes cerveses. Ens agrada també el mestissatge i la música festiva, per això vam intentar-ho. És cert, però, que les cançons que venen a *posteriori* són molt més festives, ja que no tenen un concepte darrere a nivell d'àlbum conjunt i perquè a nivell anímic estem millor. Quan vam començar el disc jo no estava en un bon moment personal. Ara sí, ara sortiran més cançons com "Entrant a Barraques". És una mica buscar la rauxa, el passar-ho bé, el tornar a la normalitat d'una festa major, una mirada, una birra a la barra, endur-te el got a casa, tornar amb el bus nocturn..., això que ens semblava tan normal fa anys i que sembla que hem mig oblidat.

A "Sobre escenaris", amb Pol Bordas, hi rapeges dues estrofes que són pur joc d'al·literacions: (ex. "Si tu vols, vals, veus, vius, vas bé o no?").

La lletra de la part que canto jo la va escriure el **Pol** i la part que canta ell la vaig escriure jo. Vam fer un joc per cantar cadascú la part de l'altra persona per sentir-ho de manera diferent. Ell escriu molt així, crea intensitat, i a mi, em costa molt de fer. Trobo que el **Pol** és un dels artistes que més emergiran al país. Té molt talent, molt més que molta gent amb milers de vistes. És un dels meus artistes preferits al panorama, i per això vaig voler que sortís al disc. És jove, escriu bé i estima molt la música que fa: treball i constància. Crec que en els propers anys sentirem moltes coses del **Pol**. Gràcies a ell, en part, he recuperat molta il·lusió per gravar i fer música, i participar en col·laboracions. Actualment tenim tres o quatre cançons juntes que veuran la llum algun dia, però crec que empastem molt bé i tenim molt en comú; estils diferents però que encaixen.

La quotidianitat i el joc es veuen també a "Patates al caliu". D'on surt?

"Patates al caliu" és una festa a l'estudi amb un "*cadáver exquisito*". És un joc que consisteix a escriure una frase en un paper i passar-li a un company, que escriurà una frase a sota i tancarà (doblegant el paper) la primera que s'ha escrit, perquè un tercer escrigui una frase relacionada amb la segona -i no amb la primera frase-. Ho vaig gravar tal com raja quan vam acabar el joc i

va sortir molt divertida. El Lokevivi, a més, va afegir un beat molt electrònic que ens recorda el tecno. Trobo que també calia fer un tema despreocupat i divertit, que no parlés de massa cosa, com la majoria de les cançons a les quals ens tenen acostumats.